են հոգեկան ապականութեան։ Որպէսզի չբրթուէնքները չպղծուին տգեղ խօսքերով և հայհոյութեամբ, պէտք է որ սիրաբ մաքուր մնայ չարութեան գաղանթոյն մաղձէն, որուն մէջ կը խմորուի բարկութեան և սրամտութեան ժանրը։

Կեանքի մէջ ամէն բան, խորհուրդ և խօսք, պէտք է ընկերին բարեյոյս, օգտին, շինութեանը միայն ծառայէ։ Սուրբ Հոգին, մեր ատաուածային արդեգրութեան կնիքը, իր բնութեան բնդակից տարբեր գտնելով մեր մէջ, կը բերկրի և չի լքեր զմեզ, երբ քաղցր բարքի՝ բարեգործ վարքի՝ ներոգամիտ վերաբերմունքի եւ ատաուածային զգաբերութեան և սիրոյ անուշահոտութեամբ խնկուած է մեր կեանքը։

Հակառակ ուղղութեան վրայ լարուած որ և է կենցաղ պատկերն ու պտուղն է սիրաի խաւարին, որուն ամէնէն ամօթալի ծնունդներն են անբարոյութիւնը և ընչաքաղցութիւնը, այսինքն անձին անմիտ վատնումը և գոյից անիմաստ խնայումը, որոնցմով մարդ մէկ կողմէն ինքն իր մէջ կը ջնջէ բարութեան ոյժը և միւս կողմէն իր շուրջը կը չէզոքացնէ ուրիշներուն բարերարելու բոլոր միջոցները։

Այսպիսի կեանք մը սահայն վայելուչ է կռապաշտ հոգիներուն միայն, որոնց կրօնքը կը հիմնուի մամոնայի ծառայութեան եւ սանձարձակ բարքի անձնատուութեան վրայ։ Քրիստոնեան պէտք է յիշէ թէ ինքը որդի է լուսոյ, այսինքն ատաուածային այն գորութեան, որ մարդուն ներքին սրամտագրութիւնները դէպի բարութիւն, անոր գործերը դէպի արդարութիւն և համազուիները դէպի հշմարտութիւն կ'ուղղէ միշտ։

Խաւարը, սիրտին խաւարը, որ մեղքին մայրն է, սատանի և ամուլ կեանքին բուն է. ու Աւետարանը ուրիշ բան չէ, եթէ ոչ ուժգին և քաղցր այն հրաւէրը, որ կը ձգտի մարդուն բարոյական էութիւնը արթնցնել և վեր կանգնեցնել մեռելութեան այդ վիճակէն եւ կենագործել զայն Քրիստոսի հաւատքին լուսատու գորութեամբը։

Դանիէլ Թ. Ե. Դ.

ՀԱՆՊՆ

Հովին յանձնած իր ծաղին զանգուրներն
Այն զոյգ ու խարտեաշ ողկոյզներուն մէջ,
Այն արծաթ զրկուիքը կարծես կ'ըսեր—
Դողի սարսուռով. մանուկներ, այո՛ . . .
Այո՛ . . . փոքրիկներ . . .

Եւ այն մանուկները կը փնտռի՛ն
Երբեմրն ուրախ զուարթ կանչերով
Գրկուիսն ու վրտիս դողդոջուն ձեռուին,
Որոնք ունեին միայն կենդանի
Այն այո՛ն խեղճուկ։

Այո՛, միայն, մի՛շտ այո, անկիւնե՛ն
Կրակին, զանոյին անշուք ու խոնարհ.
Այո՛, արցունքի ամեն մի փղձկան,
Ամեն աղօթքի համար. ներեցէ՛ք,
Հա՛, այո՛ . . կ'ուզեմ . . .

ՅՈՎՀԱՆՆԷՍ ՊԱՍԿՈՒԻ

Այո՛, նաեւ հովն հիւսանց մանուկին
Անկողնիկին . . . Մանր կը դիտեր,
Մանր հոն ներկայ պրսակի մը մէջ. .
Դողդոջուն զրկուիքը ծեր հանիին
Կ'ըսեր հա՛, այո՛։

Այո՛, միշտ, այո՛, միայն. գիշերներն
Ամենեն երկայն ու խոր։ Կը շարժեր
Անկիւնի մը սե՛։ Մանր՝ ողբումներն
Երբ կ'ընդհատեին . . . կար այն դողդրդուն
Այո՛ն . . . այո՛ն

Անկողնին մոտ . . . Եւ այո, հանի՛ն
Առաւ, զա՛յն տուաւ Մա՛նր, եւ թողուց
Որ մանկիկն ապրի։ Դողտրիկ սարսուռով
Երկրնցրնելով այն արծաթ զրկուիքն
Ըսաւ հուսկ այո՛ն։

Թրգմ. ՆԵՍՍՐ

ՈՒՂՂԵԼԻ

ՕԻՈՆի մէջ (Թիւ 1, էջ 5) Նեսարի թարգմանած ՏԱՐԵԳԱՐՁ հերքուածիկին երկրորդ տան երրորդ տողը պիտի ըլլայ.

«Ու չեռոյ երբ Բու մարմինովդ հագուեցայ»,

digitised by A.R.A.R.@